

Mooi wel.

Femke is bijna acht jaar. Ze zit in groep 3,4. Het is een open, spontaan kind. Ze maakt het goed op school. Toch is ze de laatste weken met lezen niet meer vooruit gegaan. Ze werkt hard aan haar taken, maar lezen vind ze niet leuk meer. Lidwien, haar leerkracht vraagt of ik eens naar haar wil komen kijken en luisteren.

Femke vindt het leuk dat ik bij haar kom. We zitten in de klas in een rustige hoek. Ik vraag haar een stukje te lezen uit haar boek (Avi 3). Ze slaat veel woorden over en verdraait er enkele. Sommige zinnen kloppen niet eens meer. Toch leest ze door en lacht om de drie zinnen naar mij. Bij bladzijde drie vraag ik haar te stoppen. We doen korte spelletjes. Zoek het volgende woord..., lees eens op zijn kop, hoeveel keer staat er het woord... Ze vind het heerlijk en ontspant energiek. Ik vraag haar hoe ze het vind om te lezen. Vastbesloten zegt ze "saai". "Waarom", vraag ik. "Omdat het vaak niet goed afloopt." "Je kunt zelf toch een andere afloop bedenken als het niet goed afloopt." Femke lacht en fluistert "Oh, ja". Ik vraag Femke wat ze het leukst vindt op school. Ze antwoordt: "Schrijven, mooi schrijven. Hoofdletters schrijven, want die kun je het mooist schrijven." In het gesprekje dat volgt geeft ze steeds nadrukkelijker aan dat "mooi" voor haar ontzettend belangrijk is.

Ik vraag Femke om de volgende bladzijde van haar boek zo snel mogelijk te lezen. Gespannen, stotterend en zich hijgend corrigerend, leest ze de bladzijde in 1 minuut en 9 seconden. De daarop volgende bladzijde is even lang en heeft een vergelijkbare moeilijkheidsgraad. Ik vraag haar die bladzijde te lezen, maar nu zo mooi mogelijk. Ik benadruk het van belang te vinden dat het nu heel mooi moet zijn voor mij om er naar te luisteren. Ze gaat achterover zitten, schraapt haar keel, kijkt mij lachend aan, zet het boek recht voor haar en begint te lezen. Ze leest met een liefelijke, theatrale stem. Hier en daar worden lettergrepen met verrassende klemtonen uitgesproken. Ze is klaar en kijkt mij glunderend aan terwijl ik met een half oog mijn horloge bewonder. De voorstelling heeft maar 42 seconden geduurd. Ik bedank haar en beloof binnenkort nog eens te komen luisteren. Aan Lidwien vertel ik mijn ervaring. Ook vertel ik haar dat Femke wil dat een verhaal goed afloopt. Wat mij betreft is dat vandaag sowieso het geval.